

Szegedi Melinda

Variációk egy témára

Miattam vesztek össze, egymással ordítóznak, de igazából mindketten rám dühösek. Nagyon kell pisilnem... miért nem mentem ki, amikor még lehetett? Ha most átmegyek közöttük, azt pimaszságnak veszik, és talán egy pofont is lekevernek.

- A négyes az nem jegy! Próbáltam volna én gyerekkoromban négyest hazavinni! Az én családomban csak az ötöst fogadjuk el! Mondd meg a lányodnak, hogy a „jó” átlag, az egyáltalán nem jó!
- Az én lányom?! Azt talán tőlem tanulta, hogy órákig lóg a telefonján, meg a neten? Tanulás helyett?! Vagy, hogy elmosogatna maga után?
- Hát nem is tőlem! Én olvasok, kiállításokra járok, és nem azt a hülye zenét hallgatom. Nyáron is minnek kellett elengedned arra a koncertre?

Ha csendben vagyok, észre sem vesznek. Meg kellene halni. Simán, fájdalom nélkül. Csendben elaludni örökre, aztán rögtön rájönnének, hogy hiányzom nekik.

- Látod mit tettél?! Miattad halt meg!
- Miattam?! Talán én íratam be zongorára? Meg németre? Meg mit tudom én mire?
- Nem bírta, hogy sosem foglalkozol vele. Hogy nem ülsz le vele tanulni, vagy meghallgatni, hogyan játszik.
- És miből, ha szabad kérdeznem? Miből járt volna ennyi különórára, ha én nem keresem meg az árát?!

Talán, ha bepisilnék, nem vennék észre, annyira egymással vannak elfoglalva. Nem is kellene az egészet beeresztenem, csak a felét. Ha elég sokáig veszeksznek, talán fel is szárad addigra. Vagy eljászánám, hogy elájultam, akkor nem is tehetek róla, hogy mi történt.

- Ez meg mi?! Te bepisiltél?! Már majdnem felnőtt és még mindig nem szobatiszta!
- Nem látod, hogy elájult? Szerintem epilepsziás. Emlékszel, az orvos is mondta, hogy az ultrahang-kép nem nagyon tetszik neki, de te erőltetted, hogy ez az első gyerek, meg bízzunk a szerencsében, hát most tessék!
- Meg kellene mutatni egy ideggyógyásznak vagy pszichiáternek, mit tudom én. Holnap vidd el a rendelőbe!
- Holnap nekem nem jó. Szerda, tudod, hogy estig bent vagyok.

Amikor Pirivel beszélgettünk, azt mondta, hogy ő már volt pszichológusnál. Tök kedves volt, meg minden, és azt javasolta neki, hogy találjon ki magának egy képzel barátot. Kitalált egy nyulat, illetve nem is kellett kitalálnia, mert már volt neki. Vele beszélgetett, vele aludt. Aztán látta a Gyalog-galoppot és onnantól mindig a vérnýúlról álmódott. Le is vitte a pincébe, mert csak plüssből volt.

- Már megint ez a Piri! Ránk nem hallgatsz, de a barátnőd mindig mindent jobban tud. Talán a Piri ad neked enni, meg kimossa a koszos ruháidat? És mi van, ha azt mondja, hogy ugorj a kútba?
- Itt nincs kút.
- Feri, te szerencsétlen, ez csak egy mondás! Egyáltalán ki ez a Piri? Osztyáltársa?
- Fenét! Piri nem is létezik. Csak kitalálta.

Biztosan az a baj, hogy már nem szeretik egymást. Persze mondják, hogy igen, de csak megszokásból. Nekem is mondják. Ha én szeretek valakit, akkor kedves vagyok vele, segítek neki, örülök neki. A suliban Biblia-órán tanultuk, hogy az Úr azokat bünteti, akiket szeret. Lehet, hogy jobb lenne, ha nem szeretnének.

- Mond, szeretsz te minket egyáltalán?
- Kiket minket?
- Engem meg a lányunkat?
- Persze, hogy szeretlek!
- Akkor miért kell hússzor megkérni, hogy vidd le azt a rohadt szemeteszsákot?
- Ez két különböző dolog. Ti meg a szemeteszsák.
- Köszönöm szépen! Még szerencse, hogy így látod!

Holnapra be kéne pakolni. Még át kell nézni töriből a fasizmust meg a kommunizmust, mert Ede bá azt mondta, hogy mind a kettőt leveri rajtunk. Most nem fogok tudni tanulni, inkább reggel korábban felkelek. Aludni sem fogok tudni. Akkor már inkább lássák, hogy tanulok. Jegyzetelek is, ahogy szeretik.

- Megkérdezhetem, miért firkálsz össze a könyvedet? Miért nem egy külön füzetbe írod ki a lényegét? Ezt a könyvet így már nem fogják átvenni az antikváriumban.
- Miért most kezdted tanulni? Most már aludni kéne. Én ilyen idős koromban már hét órákor az ágyban voltam.
- Csak darvadozol a könyv fölött. Ennek így semmi értelme. Fogmosás, aztán irány az ágy!

Le kéne lépni. Autóstoppal nem jutnék messzire, egy vonatjegy árát még csak össze tudnám szedni valahogy. Ha elmennék a gyámhivatalba, biztos megnéznék, hogy milyenek, aztán úgy találnák, hogy normálisok és visszahoznának. Vagy kollégium! Ott is szigorúak, de ha egy idegen ordít az emberrel, azt könnyebb elviselni.

- Kollégium, mi?! Buli meg a haverok! Éjszakai kimaradás!
- Te is kollégista voltál, Feri.
- Éppen azért: tudom, hogy miről beszélek. Az ilyen lányokat mindenki ismerte, de senki sem tisztelte. Ha fiam lenne, az más, de így ki van zárva!
- Miért? Ott megtanítanak kesztyűbe dudálni. Tanulószoza, csendespihenő. Takarodó!

Ha nekem egyszer gyerekelem lesz, azt biztosan nem fogom így nevelni. Nem fogom leordítani a fejét mindenért. Olyanok leszünk, mint a barátok. Mindent normálisan megbeszélünk. Megkérdezem, hogy milyen ruhát szeretne. Hogy milyen játékokat szeret. Hogy hova szeretne menni hétvégén. A nagyszülőkhöz? Biztos? Na jó Kicsim, ha neked ez kell...

- Hát ez eléggé kihűlt már, ne melegítsük újra? Úgy volt, hogy délre jöttök, mi már ettünk.
- Mostál keztesz? Anya nem mondta, hogy így illik? Nézd meg a körmödöt!
- Várjál, amíg szeded a nagypapának, nem szép dolog tolakodni! Tessék!
- Mi az, hogy nem szereted? Meg sem kóstoltad. Hogy fogsz így nagyra nőni?! Anyád is ilyen válogatós volt, aztán olyan satnya maradt, hogy a fiúk rá se néztek.

Kémiából tanultuk, hogy a spenót olyan savakat tartalmaz, amelyeket csak a felnőttek tudnak megemészteni, mert a gyerekeknek még nincsen rá enzimjük. Ők, ha megeszik, megmérgeződnek, így ösztönösen utálják. A szülők ezért mindent bevetnek, hogy a gyerekekkel megetessék. Nem gonoszságból. Csak úgy gondolják, hogy velük is megetették annak idején, és mégis milyen szép, nagy, becsületes felnőtt vált belőlük.